

Forfatter: Sørensen, Ole Christian

Titel: BREV FRA: Sørensen, Ole Christian (1848-06-08)

Citation: Sørensen, Ole Christian: "BREV FRA: Sørensen, Ole Christian (1848-06-08)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 288. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000148.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Colding 8 Juni 1848.

Allerkjæreste Kone!

Da jeg sidste Gang skrev Dig til, var jeg i Haderslev; jeg vil nu lade Dig vide, hvorledes det siden er gaaet os. Vis. 289reiste fra Haderslev næste Morgen et Par Miil Vester derfra, der blev 120 Jægere og 40 Husarer indquarteret i en Mølle, kaldet Torning Mølle, og uagtet det var meget flinke Folk, kan Du nok tænke, at der ikke kunde falde Stort fra til saamange Mennesker paa et Sted. Vi havde derfor kommet til at lide stor Nød, dersom ikke Bønderne der i Omegnen havde været desbedre mod os, men de kom til os hver Morgen med Kaffe og Smørrebrød, og sommetider om Middagen ogsaa med Spise; vi havde det derfor godt nok, det Meste vi manglede var Hvile og Søvn, thi vi var bestandig paa Vagt, og den liden Tid vi havde at hvile i, laae vi i Laden i noget gammel Halm, og der skulde vi ligge i alle Klæderne med baade Tornyster og hele vort Tøi, og saa blev vi jaget op hvert Øieblik. Der laae vi nu i 4 Dage, saa kom der et Compagni af 1ste Reserve-Jægercorps og løfte os af. Vi reiste nu 2 Miil i Sydost derfra til en Landsby, som heed Kirkeby; der var samlet en stor Mængde Krigsfolk dertil; vi kom nu 120 Jægere ind i Kirken, hvor vi sov meget godt paa Gulvet til langt op paa Dagen, det var om Tirsdagen; vi gik nu der den hele Dag og hvilede os ret godt ud; vi blev noget Kjød leveret og vi kogte Suppe og levede herligt. Om Aftenen kom vi paa Vagt en Fjerdingsvei Sønden derfra; der stod vi nu til Klokken 2, saa hørte vi nogle Geværstud ikke langt Vesten derfra, hvoraf vi sluttede os til, at Fjenden var mente. Der blev nu givet Melding derom til Officererne, og vi blev ihast samlet til Byen. Men de frygtede for, at Fjenderne vare altfor mange, vi stulde derfor retirere til Haderslev. Vi kom nu afsted foruden baade Søvn og Spise. Det var om Onsdag Morgen Klokken 2½, vi reiste fra Byen, og da vi var sikker paa, at Fjenden var bagefter os, saa var Jægerne bagest, Artilleriet var foran, derefter kom 3 Hnsar-Eskadroner, 3die Dragon-Regiment og derefter vi andre; en Jægerkjæde blev sat bagud for at forhindre, at Fjenden ikke skulde pludselig indhente os. I denne Stilling gik vi nu rask frem, men førend vi vidste et Ord af, styrtede en stor fjendtlig Skare ind paa Veien foran os. (Du vil maaskee spørge, hvorfor vi ikke knude see dem før; men Dn maa vide, at Veiene

19

s. 290herude ere indyegnede paa begge Sider med høie og tætte Gjerder, faa det er ikke muligt at see paa Veien, hvad der passerer udenfor). De skjød nu deres Geværer af mod os, en tyk Krudtrøg indhyllede os, faa vi ikke kunde see en Fjende; vi stod nu der i den stærkeste Kugleregn, der kan tænkes, og vidste ikke, hvad vi skulde gribe til; faa fik vi Befaling, at vi skulde kaste os ned; der laae vi nu i nogle Øieblkke, medens Kuglerne rafende peb omkring os, men de fleste gik oven over os. Vores Artillerie havde imidlertid trukket sig ub paa venstre Side af Veien op paa en høi Plads, og de degyndte nu dygtig at tordne løs paa Tyskerne, men det gjorde ikke stor Virkning, fordi Fjenderne laae faa lavt, at de fleste Kugler gik over bem. Vi fik nu Ordre til at formere Kjæde til Høire og Venstre; vi trængte nu ud til begge Sider af Veien og opstillede os i en Kjæde bagved et lavt Gjerde, men vi var faa faae, at der maatte være 6 til 8 Skridt imellem hver 2 Mand, medens Tyskerne stod ligeoverfor os ved et høiere Gjerbe i en lang Kjæde Mand ved Mand, faa tæt fom de kunde ftaae. Hvem af os, fom kunde see nogle Fjender, skjød efter dem, men de fleste kunde ingen fee. Kuglerne kom bestandig stærkere og stærkere omkring os, thi de skjøb paa os baade fra Kjæden og fra Veien. Nu blev der kommanderet Avanseer; vi gik nu over Gjerdet, fom vi stod ved, og vilde storme frem mod det Gjerde, som Fjenden stod ved, men faa var det grueligt fom Kuglerne fpillede om os, og det var ret et Guds Mirakel, at ikke Flere saldt. Nu blev der kommanderet Retireer; vi løb nu over Grøster og Gjerder alt hvad vi kunde, medens Tyskerne til vores store Ærgrelse forfulgte os med et hvinende Hurra! Saafnart Tyskerne faae, at vi retirerede, faa ftoormede de mod vores Artillerie og tog to Kanoner fra os. Vi hørte nu igjen et stærkt Hurraraab, og vi troede at det var Fjenderne, men vi erfarede siden, at det var vores Husarer, fom havde stormet inb mod Fjenden og frataget dem den ene Kanon igjen og siden hugget dem igjennem en fjendtlig Kolonne og dræbt mange Tyskere. Vi maae nu høre mange Grovheder af Husarerne, fordi vi lod dem i Stikken og flygtede; men det var ikke voress. 291Skyld, thi vi flygtede ikke, før vi fik Ordre dertil. Vi blev nu ved at retirere ind igjennem en Landsby og ud i en Skov; vi havde næsten naaet Haderslev, da vi blev overfaldet, men nu maatte vi træffe os en meget lang Vei tilbage og gjøre et stort Omsving, før vi kom til Haderslev. Der ventede vi, at der havde været Soldater nok og vi kunde have næret i god Behold og faaet en Smule Vederqvægelse, som vi trængte haardt til, men da vi kom der, var der ikke en Soldat, de var alle flygtet; vi maatte altsaa vedblive at marsere til vi kom til Christiansselt; der var vi nu vis paa, at vi skulde hvile, men det slog os ogsaa seil; vi maatte endnu reise et Stykke Vei, saa kom vi til en stor Mængde Krigsfolk. Vi vare saa trætte og faa tørstige, at vi næsten ikke kunde gaae as Stedet, og saa vare vi faa tilredte af Sved og Støv, at vi mere lignede Skorstensfeiere end Soldater. Der blev nu gjort Holdt, og en veltænkende Bondemand kom kjørende med et stort Oxehoved fuldt as godt Øl, som vi skulde have uden Betaling; men faa stormede de ind paa Vognen saamange, at det var kun de Stærkeste, der kunde faae Noget. Jeg tænkte jeg vilde bie lidt til den største Trænge var forbi, men da den var forbi, var ogsaa Øllet forbi. Jeg maatte da kjøbe en Pægl Viin og drikke og være glad at jeg kunde faae det. Nu laae vi der en halv Timestid, faa maatte vi igjen assted til Colding. Da vi kom der, var vi faa sultne og udmattede, at vi heller ikke kunde have gaaet længere. Nu fik vi, omtrent 9 eller 10 hundrede Mand, et meget godt Qvarteer i en kongelig Hestestald, hvor vi sov godt inat. Saaledes gaaer det til i Krigen. Hvormange der faldt i dette Slag veed jeg ikke; ved vores Compagnie savner vi 17 Mand, ved første Compagnie savnes 12, ved fjerde Compagnie har de ikke mange tilbage, ved tredie Compagnie savnes kuns 5 Mand, men deriblandt er til min

Sørensen, Ole Christian, *Breve fra danske Krigsmænd,*

store Sorg Jørgen Berken; men tal endelig aldrig derom til Nogen, at hans Kone skulde spørge det, og jeg trøster mig med, at de ikke Alle ere døde; Nogle kan være saarede, Nogle fangne og Nogle være kommet en anden Vei ud; men det er nu snart Asten, og endnu er Ingen kommen. Jeg maa nu ende mins. 292Skrivelse; Gud har denne Gang holdt sin almægtige Haand over mig, og jeg haaber, at han ogsaa vil gjøre det for Eftertiden. Lev vel, inderlig elskede Kone, lev vel!

19*

Ole Christian Sørensen.

Nu kom Jørgen Berken, til min store Glæde; han kom tilsøes fra Slaget af.